

Pepči Marinc I Petnajstletna

Kot beli lokvánji razprte dlani,
svilene snežinke usnule so v njih.
Vse češče se z ustnic utrinja ji vzdih,
praznina prečutih noči jo teži.

Pod sklonjene svode skrivnostnih zavetij
boječe si prve spomine presaja
in veze stezó, ki boječe ji spaja
bližnje in daljnje sledi doživetij.

Na svetlih oltarjih zasanjanih dni
življenje prižgane luči že ugaša.
Ko strune srca ji po svoje uglaša,
pod trdimi prsti bridkost zaihti.

Pepči Marinc I Odmevi

Umirajoči vonji rožmarina
na tihe liste pisem so se vlegli.
V prestrmem klancu so me zdaj dosegli
zgubljeni sviti tvojega spomina.

Pobožno se nedeljski zvon oglaša
med šepetanje jelš ob belemrodu.
V zatišju sanj te na srebrnem brodu
vse bliže svetli mir željá prinaša.

Samotne pno se čez podstenja brajde,
na tiha romanja gredo oblaki.
Pot so prerasli nama gosti slaki
na ozki meji hmeljnikov in ajde.